

'Eşhedu en la ilahe illallah = Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur.'

'Eşhedu enne Muhammeden Resulullah = Şehadet ederim ki Hz. Muhammed (s.a.v.) Allah'ın Resulüdür.'

Nebevi miras olarak siyaset....

Siyaset yazmayalım -eski dostları kızdırıyoruz diyoruz- ama konu dönüp-dolaşıp yine siyasete geliyor. Çünkü tarihte olduğu gibi günümüzde de her şey siyasetle ilgili. Ülkemizin ve insanlığın tek çıkış yolu dün olduğu gibi bugün de siyasetten geçmektedir. Mezkûr çerçevede bu yazımızda peygamberlerin bazı ortak yönleri üzerinde durmak istiyoruz. Siyaset, İslam tarihi boyunca Müslümanlar için önemliydi. Tüm peygamberler yönetime talip oldular. Bu mücadeleleri insanlığın ortak mirası olarak halen güncelliğini korumaktadır.

Peygamberleri örnek alan insanların onların hayatlarından öğrenecekleri çok şey vardır. Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki; yeryüzüne gönderilen tüm peygamberler başkentlere/ana merkezlere gönderilmiş ve uyarılarını da direkt yönetenlere karşı yapmışlardır. Yani peygamberler kulluk görevlerinin yanı sıra devlet başkanlığı için de gönderilmiştir. Hiçbir peygamber sadece, "Ey insanlar ibadetlerinizi yapın, güzel ahlaklı bireyler olun, ben başka bir şeyinize karışmıyorum" dememiştir. Hepsi de devirlerinde yeni bir medeniyet inşası için çalışmış, buldukları döneme alternatif sistem getirmişlerdir. Hiçbir peygamber sadece "dini önder" olmamıştır.

Örneğin Hz. İbrahim dendiği zaman aklımıza mücadele ettiği zamanın süper gücü devlet başkanı Nemrut, Hz. Musa denilince de Firavun gelir. Peygamberlerden kimisi Hazreti Süleyman, Hazreti Davut ve Hazreti Yusuf gibi yönetimi ele almış, kimisi de muvaffak olamamıştır. Ama bütün peygamberler bu mücadele için gelmiş ve devlet adamlarına yönelik olarak çalışmalarını sürdürmüşlerdir.

Sevgili Peygamberimiz de Mekke'de bulunduğu süre içerisinde tüm baskı, zulüm, işkence ve ambargolara rağmen asla davasından vazgeçmemiştir. Aslında Mekke müşrikleri O'nun bireysel olarak ibadet etmesinden rahatsız değillerdi. Kâbe'de namaz kılması, oruç tutması değildi onları rahatsız eden. Çeşitli tekliflerde bulundular. Ne istersen verelim yeter ki yönetime karışma dediler. Bütün bunlara rağmen O, "Bir elime güneşi, diğer elime ayı verseniz de asla davamdan vazgeçmem" diye yanıt verdi. Zaten, "En büyük cihat zalim sultana karşı hakkı söylemektir" sözü de bu açıdan çok anlamlıdır. Eğer yönetme talebi olmasaydı belki de ana yurdunu terk edip Medine'ye hicret etmesine gerek kalmayacaktı. O'nun Medine'ye hicretinden sonraki ilk işi devlet kurmak olmuş ve bizzat kendisi ilk İslam Devlet Başkanı olmuştur. Daha sonra da sırasıyla -hulefa-i raşidin- Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali Devlet Başkanlığı görevini üstlenmişlerdir. Sahabe efendilerimiz de gündüz bir mücahit gibi mücadele etmiş, gece de Rablerine karşı iki büklüm bir abid-zahid gibi yaşamışlardır.

Yazımızı toparlarken şunu ifade etmeye çalışıyoruz: İçinde bulunduğumuz dönemde de tefsir sohbetleri, hadis sohbetleri, bilinç verici sohbetler ve zikir halkaları gibi çok güzel faaliyetler vardır. Bu tür faaliyetlerin hepsi bu sohbetlere katılan insanlar üzerinde müspet etkiler yapar. Tefsir sohbetine katılanlar tefsir öğrenmiş olur. Hadis dinleyenlerin hadis bilgileri artar, zikir çekenler nefis tezkiyesi yapmış olur, bunlar önemlidir. Ancak bu faaliyetlerle yetinilmemelidir. Bunlarla yetinenlerin yaptıkları çalışmalar insanlığa çok fayda sağlamaz. Müslüman bizzat aksiyon ve siyasi mücadele içerisinde rol almalıdır. Kur'an'daki anlatımlara bakıldığında peygamberlerin bireysel ibadetlerin ve nefisle mücadelelerinin yanı sıra devlet adamları ve yönetime karşı kayıtsız kalmadıkları görülmüştür. Peygamberler, kimi zaman yönetimle mücadele ederken kimi zaman kendilerinin yönetimi ele aldıkları bilinmektedir. Belki zaman zaman umutsuzluğa düşülebilir. Ama hak ve adaleti tesis etmek için siyasi mücadeleden başka hiçbir yol yoktur. Dolayısıyla toplumun tümüne yönelik olmayan ve siyasi yönü bulunmayan çalışmalar peygamberlerin hayatlarında gösterilen örneklik açısından yetersiz kalmaktadır.